

Samverska konan

Þegar samverska konan uppgötvaði að hún stóð frammi fyrir spámanni, vildi hún vita um andleg málefni: tilbeiðslu og lét persónulegar þarfir sínar vera í bakgrunni.

Samverska konan

«Konan sagði við hann: Herra, ég sé að þú ert spámaður.»
(Jóhannes 4:19)

Kynning

Guðspjallamaðurinn Jóhannes skráði að allt sem hann skrifaði væri ætlað að leiða lesendur sína til að trúna að Jesús væri Kristur, sonur hins lifandi Guðs og að trúna, að hafa líf í gnægð

„En þetta var skrifað svo að þú gætir trúnað því að Jesús sé Kristur, sonur Guðs, og að þú, að trúna, hafir líf í hans nafni“ (Jóh 20:31).

Sérstaklega eru þættir í sögunni um samversku konuna sem sýna fram á að Kristur er sonur hins lifandi Guðs, sonur Davíðs lofað í Ritningunni.

Guðspjallamaðurinn Jóhannes skráði að þegar Jesús komst að því að farísear hefðu heyrt að hann gerði mörg kraftaverk og að hann skírði miklu meira en Jóhannes skírari, yfirdaf hann Júdeu og fór til Galíleu (Jóh. 4: 2-3) og það varð að líða. í gegnum Samaríu (Lúk 17:11).

Jesús fór til borgar í Samaríu, sem heitir Síkar, en landsvæði

hennar var bú sem Jakob gaf Jósef syni sínum (Jóh 4: 5). Staðurinn sem Jesús fór í Síkar lét bora holu af Jakob.

Guðspjallamaðurinn dregur fram mannúð Jesú með því að lýsa þreytu, hungri og þorsta. Þegar hann minntist á að lærisveinar hans fóru að kaupa mat, fær það okkur að skilja að Jesús þarf að borða, að hann settist niður vegna þess að hann var þreyttur og þegar hann bað konu Samversku um vatn er gefið í skyn að hann hafi verið þyrstur.

Þótt áhersla nálgunar guðspjallamannsins hafi ekki verið að sýna fram á að Drottinn Jesús þyrsti í vatn, þar sem það sem kom í ljós var þörf hans á að tilkynna konum fagnaðarerið um ríkið, er ljóst að Jesús kom í holdinu (1Jó 4 : 2-3 og 2. Jóhannesarbréf 1: 7).

Jesús sat við brunn Jakobs, nálægt sjötta tímanum (hádegi) (Jóhannes 4: 6, 8), þegar samversk kona kemur að lindinni til að sækja vatn (það var óheiðarlegt að nefna einhvern með nafni borgarinnar, því að það sýndi fram á að slíkur einstaklingur tilheyrði ekki samfélagi Ísraels) og til hans kom húsbóndinn sem ávarpaði hann og sagði:

– Gefðu mér að drekka (Jóh 4: 7).

Viðhorf Drottins til Samverjans (að biðja um vatn) leiddi í ljós það sem göfugir menn og konur hafa göfugast: skynsemi, rökhugsun (Job 32: 8).

Konan hlýtur að hafa spurt spurningar byggðar á margvíslegri fyrri þekkingu. Hún mótaði ekki mest snilldarhugsun mannkynsins en það vakti mikilvæga spurningu fyrir þá konu og þjóð sína:

– Hvernig, þegar þú ert Gyðingur, biðurðu mig að drekka af mér, að ég sé samversk kona? (Jóhannes 4: 9).

Samverjum var mismunað af gyðingum en Jesús, þrátt fyrir að vera gyðingur, lét þetta mál ekki máli skipta, en konan

þjónaði tilgangi sínum mjög vel á þeim tíma.

Í spurningunni dregur konan fram að hún hafi verið kona og um leið samverska, það er að það hafi verið tvöföld hindrun á þessum manni sem, að því er virðist, ætti að vera meira afbrýðisamur gyðingur af trúarbrögðum sínum.

Margar spurningar vöknuðu í höfði Samverjans þar sem Jesús hunsaði venjur og reglur varðandi gyðingdóm þegar hann bað um vatn. – Gerði hann sér ekki grein fyrir því að ég er kona og Samverji? Mun hann drekka vatnið sem ég gef honum án þess að óttast að mengast?

Guðs gjöf

Eftir að Jesús hefur vakið rök fyrir Samverjanum örvar hann áhuga konunnar enn frekar:

– Ef þú þekkir gjöf Guðs og hver er sá sem segir við þig: Gefðu mér að drekka, þá myndir þú biðja hann og hann myndi gefa þér lifandi vatn.

Samverska konan náði ekki strax ágæti orða Krists, vegna þess að hún hafði enga reynslu af sannleikanum

„En traust næring er fyrir hina fullkomnu, sem vegna venjunnar hafa vit sín til að greina bæði gott og illt“ (Hebr 5: 14).

Ef Samverjinn hafði hugarfar, myndi hún í raun ekki spyrja spurningarinnar:

– Drottinn, þú hefur ekkert að taka með þér og brunnurinn er djúpur; hvar hefurðu þá lifandi vatn?

Af rökunum geturðu séð að samverska konan einbeitir sér að því að ná ekki vatni án nauðsynlegra leiða, en hún mótmælti því ekki sem Jesús sagði um að hafa lifandi vatn.

Ekki miðað við fyrstu rök Jesú um gjöf Guðs greindi hún:

- Ert þú meiri en faðir okkar, Jakob, sem gaf okkur brunninn og drakk sig úr honum og börn hans og fénað?

Með því að bjóða upp á annan valkost en vatnið við brunn Jakobs virtist Samverjanum að þessi óþekkti Gyðingur væri, að minnsta kosti, ofmetinn, þar sem hann setti sig í æðri stöðu en Jakob, sem yfirlagð brunninn sem arfleifð. börnum sínum og, sem á þeim tíma veitti þörf fyrir marga Samverja.

Svör við eftirfarandi spurningum:

- Þú þarft ekki að draga vatn og brunnurinn er djúpur! Hvar ertu með lifandi vatn?

En Jesús var að vinna að því að „heyrn“ konunnar yrði vakin af orði Guðs, vegna þess að tillaga hans gerði það að verkum að hann var í raun æðri föðurnum Jakobi sjálfum.

Það var á þessum tímamarki sem skortur á þekkingu Samverjans var, því ef hún vissi hver Jesús var, myndi hún samtímis þekkja gjöf Guðs, vegna þess að Kristur er gjöf Guðs.

Ef hún vissi hver var að spyrja:

- Gefðu mér að drekka, Ég myndi vita að hann var meiri en faðirinn Jakob, ég myndi vita að Kristur var fyrirheitinn afkomandi Abrahams sem allar fjölskyldur jarðarinnar yrðu blessaðar í (1. Mós. 28:14).

Ef hún vissi hver Kristur væri, myndi hún sjá að í gegnum vatnið sem Kristur var að bjóða, í raun og með lögum, myndi hún verða eitt af börnum Abrahams. Ef hún þekkti Krist, myndi hún sjá að börnin eftir holdinu eru ekki börn Abrahams, heldur börn trúarinnar, afkomendur síðasta Adams (Krists) sem var að gera vart við sig fyrir heiminum (Gal 3:26 -29; Róm. 9: 8).

Ef hún þekkti Krist, myndi hún sjá að þó hún væri hluti af því síðasta gæti hún verið hluti af því fyrsta, því í gegnum

afkomandann er mögulegt fyrir allar þjóðir að vera blessaðir sem hinn trúði Abraham (Mt 19:30).

Ef hún þekkti þann sem bað um drykk og var að bjóða honum lifandi vatn, myndi hún sjá að hann er gjöf Guðs, því það er Kristur sem gefur lífinu til heimsins (Jóh 1: 4). Hún myndi sjá að hann er æðsti prestur samkvæmt röð Melkisedeks, sem allir menn, af hvaða ættkvísl eða hvaða tungumáli sem er, geta borið fram gjafir og verið þegar af Guði.

„Þú steigst upp í hæðina, tókst hertekinn, þú fékkst gjafir handa mönnum og jafnvel uppreisnarmönnum, svo að Drottinn Guð gæti búið meðal þeirra“ (Sálm 68:18).

Guð vitnaði um fórnina (gjafirnar) sem Abel hafði boðið vegna hans sem vildi fara upp á hæðina, taka hertekinn fangann, æðsti presturinn sem Guð skipaði án upphafs og (eilífs) dags (Heb 7: 3), sem bauð sjálfum sér fram sem lamb sem ekki var afmáð Guði og aðeins fyrir hann eru menn samþykktir af Guði (Hebr 7:25).

Daglegar nauðsynjar

Spurning konunnar:

– Ertu stærri en faðir okkar Jakob? var viðeigandi, en það leyfði honum samt ekki að bera kennsl á hver var sá maður sem bað um vatn frá upptökum Jakobs og um leið bauð lifandi vatn.

„Hver sem drekkur þetta vatn mun þyrsta aftur; En hver sem drekkur vatnið sem ég gef honum mun aldrei verða þyrstur, því að vatnið sem ég gef honum mun verða uppspretta vatns í þeim sem stekkur í eilíft líf “ (Jóh 4:14).

Það kemur á óvart að samverska konan, sem hafði vandaða hugsun

Þegar hún áttaði sig á því að Jesús var að meina að hún væri stærri en faðir Jakob, samþykkti tillögu hans, að hann hefði vatn sem gæti komið í veg fyrir að hann væri þyrstur, en samt sem áður bað þig vatn við brunnur Jakobs.

Tillaga Jesú var skýr:

‘Hver sem drekkur vatnið sem ég gef honum verður aldrei þyrstur’, og hvað vildi hann fá vatn fyrir ef hann hefði yfirburðavatn?

Konan hafði áhuga á tilboði Jesú en skilningur hennar var óskýr.

Hvað fékk konuna til að vilja vatnið sem Jesús bauð henni, þó að meistarinn væri þyrstur?

Svarið er að finna í beiðni Samverjans:

– Drottinn, gefðu mér þetta vatn, svo að ég verði ekki þyrstur aftur og komi ekki hingað til að draga það.

Nú á tímum er það næstum óframkvæmanlegt verkið að sú kona þurfti að afla sér vatns. Þetta var á sjötta tímanum þegar konan fór að sækja vatn til að uppfylla grunnþarfir sínar.

Þó að það sem margir skilja á grundvallaratriðum, ómissandi á okkar tímum sé frábrugðið því sem konan þarfnaðist, þá er hægt að mæla hversu mikið það sem maðurinn skilur sem nauðsynleg rök fyrir rökum. Ef það sem er nauðsynlegt skerðir skilninginn á því sem lagt er til í fagnaðareringinu, hvað með málefni þessa lífs?

Maður sem Samverska konan vissi ekki bað um vatn og nú bauð hann vatni með ólýsanlega eiginleika: hann svalaði þorsta sínum svo að hann þurfti ekki lengur að drekka vatn aftur.

Þegar konan sýndi „lifandi vatni“ áhuga sagði Jesús:

– Farðu, hringdu í manninn þinn og komdu hingað. Konan

svaraði: – Ég á ekki mann. Jesús svaraði: – Þú sagðir vel: Ég á engan mann; Vegna þess að þú áttir fimm eiginmenn og það sem þú hefur núna er ekki maðurinn þinn; þetta sagðir þú með sannni.

Athugið að Jesús dæmdi ekki gildi um ástand konunnar, því að sjálfur sagði hann að hann dæmdi engan eftir holdinu, því að hann kom ekki til að dæma heiminn, heldur til að frelsa (Jóh 8:15 ; Jóhannes 12:47).

Á þessum tímamarki viðurkenndi konan Jesú sem spámann:

– Drottinn, ég sé að þú ert spámaður! Það er athyglisvert að samverska konan viðurkenndi þennan gyðing sem spámann á sama tíma og spurði um leið furðu eftirfarandi spurningar:

– Feður okkar tilbáðu á þessu fjalli og þú segir að Jerúsalem sé staðurinn til að tilbiðja.

Þegar samverska konan uppgötvaði að Kristur var spámaður lét hún grunnþarfir sínar til hliðar og fór að spyrjast fyrir um tilbeiðslustaðinn.

Sem Samverji þekkti hún vel söguna sem varð til þess að Gyðingar áttu ekki samskipti við Samverja. Esra-bókin inniheldur einn af þeim misskilningi sem var á milli Gyðinga og Samverja vegna þess að Gyðingar leyfðu Samverjum ekki að byggja annað musterið undir skipun Kýrusar (Ed 4: 1-24) og uppreisnin byrjaði vegna þess að konungur Assýría setti upp íbúa í Samaríu frá Babýlon sem komu til að byggja svæðið í stað Ísraelsmanna sem áður voru teknir til fanga og tóku upp gyðingatrúna (2Kg 17:24 samgr. Ed 4: 2 og 9- 10).

Spurningin um staðsetningu (dýrkunar) era árþúsundsins og fyrir spámanni eru daglegar deilur hans ekki lengur mikilvægar, vegna þess að tækifærið var einstakt: uppgötvaðu tilbeiðslustaðinn og hvernig á að dýrka.

Er forvitnilegt að vita hver viðbrögðin yrðu á okkar tímum ef

kristinn maður uppgötvaði að hann væri fyrir spámanni? Hverjar væru spurningarnar fyrir einhvern sem kynnti sig sem spámann?

Ég ímynda mér að ef kristnir menn í dag myndu finna spámann þá væru spurningarnar: – Hvenær kaupi ég húsið mitt? Hvenær verð ég með bílinn minn? Hvenær gifti ég mig? Hverjum ætla ég að giftast? Verður barnið mitt karl eða kona? Hvenær mun ég greiða niður skuldir mínar? Verð ég ríkur? O.s.frv.

En þegar Samverjinn uppgötvaði að hún var fyrir spámanni, vildi hún fá að vita um andleg mál og láta jarðarþarfir sínar vera í bakgrunni. Það var ekki mikilvægt að vita hvort hún myndi eignast mann eða hvort hún hætti að ganga að brunni Jakobs til að sækja vatn. Nú, spurningin um stað tilbeiðslunnar hafði staðið yfir í kynslóðir og það var tækifæri sem ekki mátti missa af.

Með yfirlýsingunni:

– Ég sé að þú ert spámaður! við getum litið svo á að konan hafi skilið hvað raunverulega var að gerast.

Ólíkt öðrum gyðingum sem voru fastir við trúarbrögð sín, lögfræði og helgisiði, voru spámenn Ísraels ekki gyðingar bundnir slíkum böndum.

Það var eins og að segja: – Ah, nú skil ég það! Þú ert eins og Elía og Elísa, spámenn sem ekki voru beðnir öðrum þjóðum, þar sem báðir fóru til annarra þjóða og fóru jafnvel inn á heimili munaðarlausra, ekkna osfrv. Aðeins sem spámaður til að eiga samskipti við samverska konu, þar sem Elía fór heim til ekkju sem bjó í Sarepta, í löndum Sídon og bað hann að drekka vatn:

„Færið mér, ég bið þig, smá vatn til að drekka í vasa“
(1Kon 17:10).

Elísa notaði aftur á móti það sem honum var boðið af auðugri konu sem bjó í borginni Sunem, sem á sama hátt var kennd við borgarnafnið eins og var um samversku konuna (2. Konungabók 4:

8).

Það er ákaflega mikilvægt að greina sögu Nikódemusar í samanburði við sögu samversku konunnar, því að fyrir Guði er maður með alla siðferðislega og vitsmunalega eiginleika eins og var með Nikódemus jafn einhverjum án nokkurs verðmæta, eins og raunin var um Samverjann. kona.

Tilbeiðsla

Það var þegar Jesús svaraði:

– Kona, trúðu mér að sú stund kemur, að hvorki á þessu fjalli né í Jerúsalem munuð tilbiðja föðurinn.

Jesús kenndi samversku konunni að tíminn væri kominn, vegna þess að tilbeiðsla var ekki lengur bundin við fjall, hvort sem það var fjall Jerúsalem eða Samaríu.

Jesús bað samversku konuna að trúa á sig og fylgja kenndu hans:

– „Kona, trúðu mér ...“ (v. 21). Síðan beinir hann spurningu sem er sameiginleg fyrir Gyðinga og Samverja: – „Þú dýrkar það sem þú veist ekki; við elskum það sem við vitum vegna þess að hjálpræðið kemur frá Gyðingum “.

Þótt Samverjarnir skildu að þeir tilbáðu Guð, tilbáðu þeir hann án þess þó að þekkja hann. Skilyrði Samverja er það sem Páll postuli lýsti kristnum í Efesus:

„Mundu þess vegna, að þú varst áður heiðingi í holdinu og kallaðir óumskornir af þeim í holdinu, sem kallaðir voru umskurn, gerðir af mönnum. Að á þeim tíma varstu án Krists, aðskilinn frá samfélagi Ísraels og ókunnugur loforðasáttmálanum, án vonar og án Guðs í heiminum. “ (Ef 2:11 -12).

Að hafa vilja til að tilbiðja Guð gefur manninum ekki stöðu sanna tilbiðjanda, því að Gyðingar tilbáðu og tilbáðu það sem þeir vissu, því að hjálpræði kemur frá Gyðingum (Jóh. 4:22), þó var slík dýrkun ekki í anda og í sannleika sagt (v. 23). Spámennirnir mótmæltu þessari staðreynd:

– „Því að Drottinn hefir sagt: Því að þessi lýður kemur nálægt mér og með munni sínum og með vörum sínum, heiðra mig, en hjarta þeirra hverfur frá mér, og ótti þeirra við mig samanstendur aðeins af boðorðum manna sem honum var leiðbeint “ (Jes 29:13).

Yfirlýsing Jesú jafngildir Gyðingum og Samverjum, þar sem báðir trúðu því að þeir dýrkuðu Guð, en dýrkun þeirra var þó eitthvað sem kom aðeins frá munninum, en í burtu frá ‘nýrum’.

– „Þú plantaðir þeim, og þeir festu rætur; þeir vaxa, þeir bera líka ávöxt; þú ert við munn þinn en langt frá nýrum þínum “ (Jer 12: 2).

Jesús setur fram hið sanna guðshugtak þegar hann segir:

„En stundin er að koma og hún er nú þegar sannir tilbiðjendur tilbiðja föðurinn í anda og sannleika; vegna þess að faðirinn leitar þeirra sem tilbiðja hann “ (v. 23).

Guðsdýrkun er aðeins möguleg í anda og í sannleika, ólíkt dýrkun með vörunum, sem vísar til „nálgunar“ til Guðs aðeins með vörunum, hún hefur yfirbragð, en hjartað er áfram fráhverft Guði.

Hvað er faðirinn að leita að? Sannir tilbiðjendur, það er þeir sem tilbiðja í anda og sannleika. Samkvæmt Ritningunni leita augu Guðs eftir hinum réttláta, hinum trúuðu á yfirborði jarðarinnar, því aðeins þeir sem ganga beina brautina geta þjónað honum „Augu mín munu beinast að hinum trúuðu í landinu, að þeir sitji með mér. sá sem gengur á beinni braut, mun þjóna mér “ (Sálmur 101: 6), sem er andstætt ástandi Ísraelsmanna:

„Samt leita þeir mér á hverjum degi, þeir hafa ánægju af því að þekkja vegu mína, sem fólk sem gerir réttlæti og yfirgefur ekki rétt Guðs síns; þeir biðja mig um réttlæti og þeir hafa yndi af því að ná til Guðs “ (Jes 58: 2).

Það er, Guð er nálægt þeim sem ákalla hann, þó þeim sem ákalla hann í sannleika „Drottinn er nálægur öllum þeim sem ákalla hann, öllum sem ákalla hann í sannleika“ (Sálm. 145: 18). Aðeins með því að ákalla Guð „í sannleika“ er fjandskapur rofinn og samfélag endurreist að því marki að maðurinn sest að Guði „Hann reisti okkur upp með sér og lét okkur sitja á himnum í Kristi Jesú“ (Ef. 2: 6).

Hvernig á að ákalla Guð í sannleika? Gengið inn um dyr réttlætisins. Aðeins þeir sem ganga inn fyrir dyr réttlætisins vinna sannar lof til Guðs (Sálm 118: 19). Aðeins þeir sem ganga inn um dyrnar hjá Drottni eru trúfastir og réttlátir (Sálm. 118: 20) og aðeins á þessum augum Drottins.

Jesús tekur skýrt fram að: „Guð er andi, og það er mikilvægt að þeir sem tilbiðja hann tilbiðji hann í anda og sannleika“, hvers vegna, Guð er andi, og Jesús bætir við að orðin sem hann sagði séu andi og líf (Jóh 7:63), þess vegna, til þess að tilbiðja í anda og sannleika, er nauðsynlegt að maðurinn fæðist af vatni og anda (Jóh. 3: 5) og fæðist af þeim orðum sem Kristur talar.

Vissan um samversku konuna

Þrátt fyrir daglega nauðsyn þess að þurfa að sækja vatn, sem benti til hógværrar stöðu konunnar, þar sem hún hafði ekki þræla, hafði hún von. Þrátt fyrir að tilheyra ekki ísraelska samfélaginu var hún viss um:

– Ég veit að Messías (sem er kallaður Kristur) kemur; þegar hann kemur mun hann tilkynna okkur allt.

Hvaðan kom slík víska? Nú, slík fullvíska kom frá Ritningunni. Traust hennar var fast, þar sem hún bjóst ekki við að hafa einka brunn, eða eiginmann sinn. Ritningin lofaði hvorki fjárhagslegum né fjölskyldubótum, en hún benti til þess að Kristur, sáttasemjari milli Guðs og manna, ætti að koma og að hann myndi gera mönnum kunnugt um allt sem snýr að ríki Guðs.

Í ljósi trausts konunnar á Ritningunum opinberar Jesús sig: – Ég er, ég tala við þig! Hvers vegna opinberaði Jesús sig fyrir konunni, ef hann beinir lærisveinum sínum í öðrum biblíuskriptum að opinbera engum að hann sé Kristur? (Mt 16:20) Vegna þess að hin sanna játning er sú sem stafar af vitnisburðinum sem Ritningin gefur um Krist (Jóh. 5:32 og 39) en ekki frá kraftaverkum (Jóh. 1:50; Jóh. 6:30).

Á því augnabliki komu lærisveinarnir og voru ráðalausir um að Kristur talaði við konu „Og í þessu komu lærisveinar hans og undruðust að hann talaði við konu. en enginn sagði við hann: Hvaða spurningar? eða: Af hverju talar þú við hana? “ (v. 27).

Samverska konan yfirgaf ætlun sína og hljóp til borgarinnar og hvatti mennina til að kanna hvort Gyðingurinn við uppruna Jakobs væri Kristur „Svo skildi konan eftir krukkuna sína og fór inn í borgina og sagði við mennina: Komdu, sjáðu mann sem hefur sagt mér allt sem ég hef gert. Er þetta ekki Kristur? “ (Bl. 28 og 29)

Þar sem kona á þeim tíma var annars flokks ríkisborgari, lagði hún ekki trú sína, heldur hvatti hún menn til að fara til Jesú og greina orð hans. Bæjarbúar fóru og fóru til Krists „Þeir yfirgáfu borgina og fóru til hans“ (v. 30).

Aftur komu í ljós merki sanns spámann: „Og þeir hneyksluðust á honum. En Jesús sagði við þá: „Það er enginn spámaður án heiðurs nema í landi hans og heima hjá honum“ (Mt 13:57). Meðal útlendinga var Jesús heiðraður sem spámaður, ólíkur heimalandi sínu og heimili (Mt 13:54).

Lærisveinarnir báðu meistarann:

– Rabí, borðaðu. Jesús svaraði þeim:

– Ég hef mat að borða sem þú þekkir ekki.

Hugmynd þeirra beindist enn að þörfum manna. Það var þegar Jesús lýsti fyrir þeim að hann væri „svangur“ til að gera vilja föður síns og vinna verk sín. Hvaða vinna væri það? Svárið er í Jóhannesi 6, vers 29:

„Þetta er verk Guðs: trúið á þann sem hann sendi“.

Lærisveinar hans vissu hvernig þeir áttu að lesa tímana þegar þessi heimur var gróðursettur og uppskera (Jóh 4:34), Jesús var að „sjá“ hvítu akrana til uppskeru föðurins. Frá því augnabliki þegar Kristur var að sýna sig fyrir uppskerumönnunum, að taka á móti launum sínum í heiminum og uppskeran fyrir eilíft líf var þegar hafin og bæði sáið og skörungurinn fögnuðu verkinu sem unnið var (v. 36).

Jesús vitnar í orðatiltæki: „Einn er sáðmaður og hinn er skörungur“ (v. 37) og varar lærisveina sína við því að þeim hafi verið falið að uppskera í akra sem þeir unnu ekki (v. 38). Hvaða reitir eru þetta? Nú voru akrarnir, sem Jesús sá tilbúnir til uppskeru, heiðingjarnir. Þeir höfðu aldrei starfað meðal heiðingjanna, nú var þeim falið að vinna meðal heiðingjanna, þar sem aðrir höfðu þegar gert þetta herra, það er að segja, sumir spámenn eins og Elía og Elísa höfðu farið til heiðingjanna í fyrirboði um það verkefni sem þeir áttu að framkvæma (v. 38).

Vegna vitnisburðar konunnar, sem sagði:

– Hann sagði mér allt sem ég hef gert, margir Samverja trúðu á Krist. Eins og? Vegna þess að hún sagði: – Hann sagði mér allt sem ég hef gert, Jesús fór til (Samverjarnir) g var hjá þeim í tvo daga og þeir trúðu á hann vegna hans orð (Jóh 4:41).

Þeir trúðu ekki á Krist aðeins með vitnisburði konunnar,

heldur trúðu þeir því þeir heyrðu Krist boða himnaríki og trúðu því að hann væri sannarlega frelsari heimsins (Jóh 4:42).

Röskun

Þó að tilgangur Ritningarinnar og Krists hafi verið að menn trúi að hann sé frelsari heimsins, lamb Guðs sem tekur synd heimsins o.s.frv., Á okkar tímum eru mismunandi tegundir guðspjalla sem hvetja ekki til hið sanna verk Guðs, það er: að menn trúi á Krist sem sendimann Guðs.

Von þeirra er ekki að heimurinn komi, þar sem Kristur mun koma og taka þá sem trúa með sér (Jóh 14: 1-4), heldur festa sig við hluti og langanir þessa heims.

Margir falskennarar vekja athygli ófyrirleitinna með því að benda á daglegar þarfir þeirra. Af hverju? Vegna þess að þarfir karla skýla rökum og láta þá ekki greina nauðsynlegar rökréttar spurningar. Ræða fölskukennara bendir alltaf á þarfir hversdagsins til að rugla saman óvissu, þar sem ræður þeirra eru einskis.

Það eru þeir sem umkringja sig kennurum eftir áhugamálum sínum og snúa sér að fabúlum (2. Tím. 4: 4). Aðrir líta á Krist sem gróðavon og samleiða þá sem vilja verða ríkir (1. Tím. 6: 5-9).

En það eru líka þeir sem hafa yfirbragð guðrækni, sem er bara önnur trúarbrögð, vegna þess að boðskapur þeirra beinist að munaðarlausum og ekkjum sem berjast fyrir málstað fátækra og þarfnast efnislegs varnings, en þeir neita virkni fagnaðarerindisins ., vegna þess að þeir stangast á við nauðsynleg sannindi eins og framtíðar upprisu frá dauðum og endurkomu Jesú (2. Tím 2:18 og 3: 5).

„Hvers vegna er von okkar eða gleði eða dýrðarkóróna? Ertu

ekki líka frammi fyrir Drottni vorum Jesú Kristi við komu hans? “ (1.Th 2:19).